

- 2.1. Планування стратегічного розвитку туризму у місті,
- 2.2. Організаційно-економічні заходи для забезпечення розвитку міського туризму,
- 2.3. Визначення форм моніторингу та контролю ходу реалізації планів розвитку міського туризму.
- 2.4. Мотиваційні форми розвитку міського туризму (бізнес-процеси, управління громадами, підтримка муніципалітетів тощо).
- 2.5. Організація обліку результатів туристської діяльності у місті та використання даних для забезпечення майбутніх управлінських рішень.
3. Медіа-підтримка розвитку міського туризму:
 - 3.1. Позичіонування міста як туристичного центру
 - 3.2. Створення туристського іміджу міста та міста як туристського бренду
 - 3.3. Використання ресурсів мережі Інтернет та соціальних мереж у просуванні міста як туристського центру
 - 3.4. Позичіонування та просування міста як туристського центру

Таким чином, за результатами проведеного дослідження було запропоновано алгоритм розробки концепції розвитку міського туризму з урахуванням необхідності проведення оцінки туристських ресурсів, інфраструктурного забезпечення та, в цілому, туристського потенціалу міста, реалізації управлінських функцій щодо забезпечення туристського розвитку, а також просування та позичіонування міста як туристичного центру.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ:

1. Смирнов І. Г. Брендинг міста у туризмі: концептуальні підходи / І. Г. Смирнов [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.spilnota.net.ua/ua/article/id1680/>.

Рассоха І. М., д-р філос. наук, проф.,
Шевченко В. М., аспірант,
*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, Україна*

ВПЛИВ ДОСЛІДЖЕННЯ ІСТОРІЇ ДЕМОКРАТИЧНОГО РУХУ НА ФОРМУВАННЯ СУЧАСНОГО УКРАЇНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА

Темою дослідження є: «Демократичний рух у Харківській області (1989–1991 роки)». Об'єктом є демократичний рух у Харківській області. До демократичного руху відносяться опозиційні до КПРС політичні сили, що мали ліберальні, соціал-демократичні та анархістські погляди. Предмет роботи: формування демократичного руху в Харківській області як складової частини українського та всесоюзного демократичного руху; еволюція демократичного руху в процесі перебудови та здобуття Україною незалежності.

Початок формування історії як науки припадає на античність. «Історія у дев'яти книгах» Геродота поклала початок новому літературному жанрові – оповіді про ланцюг взаємопов'язаних причинно-обумовлених подій минулого, що мали певну повторюваність і знання про які могли бути корисними для сучасників. Іншим відомим прикладом античної історичної літератури є праці Публія Корнелія Тацита (вони насичені «моралізаторством» та оціночними судженнями про діячів минулого) донесли до нас низку класичних прикладів людських чеснот та пороків. Середньовічне розуміння історії визначалося домінуванням християнської церковної доктрини. Відомі історики Нового часу – Л. Бруні (1370–1444), Н. Макіавеллі (1469–1527), Ф. Гвіччардіні (1483–1540) – були політиками. Епоха Просвітництва з її раціоналістичним стилем мислення, натуралізмом і скептицизмом фактично зруйнувала стару «історію» як скарбницю «прикладів-застережень» і скинула її з п'єдесталу найважливішої науки. Наприкінці XVIII століття зароджується професійна історична наука, університети стають центрами історичної науки. Тим самим було започатковано модерну історичну свідомість та історичну науку в сучасному її розумінні. Виникла на межі XVII–XVIII століть літературно-естетична течія Романтизму, яка протиставила просвітницькому раціоналізмові нову індивідуалізуючу світоглядну концепцію, спрямовану на морально-естетичне виховання суспільства на основі ідеї «народного духу», породила сучасну історичну науку в двох взаємопов'язаних і обумовлених компонентах: теоретичному обґрунтуванні її специфічних методів пізнання та її інституціоналізації й професіоналізації як фахової академічної дисципліни. У XX столітті відбувалися значні зрушення в історичній науці, які характеризувалися не лише розвитком нових піддисциплін, розширенням тематики та переорієнтацією напрямів історичних дослідження, але й розривом із попередніми формами історіографії, який відбувався насамперед у сфері методології. Історія взяла методи політології, соціології, економіки та психології. Загалом можна виділити чотири напрями, котрі були домінуючими у світовій історіографії впродовж XX століття: застосування узвичаєних методів джерелознавчої критики власне до соціальної історії; спроба перетворення історії в історичну соціологію; намагання із абстрактних моделей економіки виводити взірець для квантитативної теоретично-орієнтованої історіографії (він став впливовим після Другої світової війни); радикальне переосмислення поняття «час». Рубіжними для розвитку історичної науки виявилися 1960–1970-ті роки. Індустріалізація поглибила суперечності між країнами, змінила соціальну структуру суспільства, породила нові політичні, соціальні та національні конфлікти, поставила на порядок денний проблему людського існування в умовах високорозвиненого індустріального суспільства. Наприкінці минулого століття соціально-наукові моделі історіографії були піддані критиці з боку постмодерністів за неспроможність показати взаємозв'язок між структурами й конкретною

практикою суб'єктів, між умовами життя, виробництвом, владними інституціями та безпосередніми життєвими досвідами й способами поведінки індивідумів.

Дослідження історії демократичного руху періоду здобуття незалежності України має вплив на розвиток сучасного суспільства. Для демократичного суспільства характерний плюралізм думок. Одним із наслідків діяльності демократів стала можливість вільно висловлювати свої думки.

Іншою рисою демократичної держави є наявність багатопартійної системи. Така система почала формуватися із різних політичних груп, що брали участь у демократичному русі.

Отже, вивчення історії демократичного руху дає можливість виявити закономірності розвитку сучасної політичної системи. Без знання устрою політичної системи неможливо створити життєздатну українську державу.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ:

1. Меркотан К., Шайгородський Ю. Багатопартійність і проблеми ідеологічної ідентифікації // Політичний менеджмент. – 2006. – № 1. – С. 176 – 182.

2. Тертичний О. Перша спроба демократичної будови політичної партії в Україні: автобіографія української Демплатформи (1990 – 1991 роки). – Київ: НаУКМА, 2014. – 310 с.

Серіков Я. О., канд. техн. наук, доц.,
Назаренко Л. А., д-р. техн. наук., проф.,
Хворост М. В., д-р. техн. наук., проф.,
Серікова К., студентка,
факультет Менеджменту

*Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, Україна*

ПРОБЛЕМИ БЕЗПЕКИ ЖИТТЄДІЯЛЬНОСТІ ЛЮДИНИ В СИСТЕМІ «ЛЮДИНА – ТЕХНОСФЕРА». ВПЛИВ КІЛЬКІСНИХ І ЯКІСНИХ ХАРАКТЕРИСТИК ШТУЧНОГО ОСВІТЛЕННЯ НА ФІЗИЧНИЙ І ПСИХОФІЗІОЛОГІЧНИЙ СТАН ЛЮДИНИ

Життя є формою існування матерії, яка характеризується системним керуванням, обміном речовин, самовідновленням і саморозвитком живих істот. Людина, яка є елементом біосфери, існує в ній у вигляді біологічного суб'єкта. Життя людини визначається біологічними, суспільними і соціальними умовами і розглядається як окрема категорія – життєдіяльність. Для існування людини, забезпечення визначеного, необхідного рівня її безпеки життєдіяльності необхідне задоволення її «потреб» як і біологічному, суспільному й соціальному плані. Потреба – це необхідність для людини, її організму в тих елементах середовища існування, які забезпечують її існування як з фізичних, так і з психологічних позицій [1].